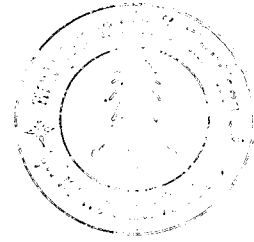

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต่างก็ยอมรับกันแล้วว่า การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ฉะนั้น ประเทศที่กำลังจะพัฒนาต่างก็ให้ความสนใจและสนับสนุนการศึกษา ถึงกับจ่ายทรัพย์สินเงินทองถึง 30% ของที่รัฐบาลมีอยู่ให้กับกิจกรรมทางการศึกษา¹ โดยมุ่งไปในการจัดการสอนและผลิตครูให้มีปริมาณเพียงพอ พร้อมทั้งคำนึงถึงคุณภาพของครูที่ผลิตออกมาด้วย ซึ่งคุณลักษณะของการเป็นครูนั้น ละเมียดลิมอักษร ได้กล่าวไว้ว่า ควรจะเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อเป็นครูโดยเฉพาะ ครูที่ได้รับการศึกษาอบรมเพื่อการเป็นครูโดยตรงนั้น นอกจากจะมีความรู้ในงานอาชีพครูแล้ว ก็ควรจะได้เข้าใจถึงวิธีที่จะเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพต่อไปด้วย²

สำหรับคุณภาพของครูนั้น ประเทศไทยเราก็ดูประสบปัญหานี้อยู่ เพราะในขณะนี้การฝึกหัดครูของเรามุ่งในการผลิตครูทางค่านปริมาณมากกว่าคุณภาพ จึงทำให้ครูที่ออกมาคุณภาพต่ำกว่าที่ควรจะเป็น สถาบันฝึกหัดครูจึงประสบความล้มเหลวที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการสอนให้ดีขึ้นได้ตามกาลเวลาที่ผ่านไป และในประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญต่อครูเป็นอันดับหนึ่ง โดยมีความคิดว่า ถ้ามีครูที่มีคุณวุฒิ มีความรู้ ผลการเรียนของนักเรียนก็จะดีตามไปเอง โดยอัตโนมัติ ซึ่งความจริงแล้วไม่ถูก เพราะมีนักการศึกษาบางท่านพบว่ายังมี

---

¹นิโคลัส เบนเนทท์, "ความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษา," การศึกษาเพื่อมวลชน (กรุงเทพฯ: เจริญวิทยาการพิมพ์, 2517), หน้า 42.

²ละเมียด ลิมอักษร, "แง่คิดเกี่ยวกับการเรียนการสอน," จันทร์เกษม, 27(มีนาคม - เมษายน, 2509), 27 - 34.

องค์ประกอบเรื่องสิ่งแวดล้อม ตลอดจนแบบเรียนก็ยังไม่สมบูรณ์³ ซึ่งโดยความจริงแล้ว เราควรให้ความสำคัญแก่แบบเรียนและอุปกรณ์ที่จะช่วยให้การสอนของครูผู้ซึ่งมีทักษะในการสอนปานกลางสามารถทำงานได้ดีขึ้น ซึ่งจุดนี้เป็นจุดซึ่งเราควรที่จะแก้ไขไต่เพื่อขจัดปัญหาของการประถมศึกษา ดังที่ ดร. เอกวิทย์ ฌ กลาง ได้ให้ความเห็นว่า การที่เด็กจบประถมศึกษาแล้วอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ถึงร้อยละ 20 ของประชาชนทั้งหมด ก็เนื่องมาจากการขาดวิธีสอน อุปกรณ์ และแบบเรียนที่จะเป็นแนวทางให้แก่ครู⁴

เช่นเดียวกันในการสอนภาษาไทย ครูก็ควรที่จะเข้าใจว่าการสอนภาษาไทยหรือภาษาไทยใด ๆ ก็ตามเราจะเน้นการสอนทักษะเบื้องต้น คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพราะเราถือว่าทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความรู้สึก แสดงความคิด แสดงอารมณ์ให้เข้าใจตรงกันและรวดเร็ว⁵ เมื่อทักษะเหล่านี้มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของเด็ก การจัดประสบการณ์การเรียนการสอนให้แก่เด็กจึงต้องเน้นการใช้ทักษะมาก ๆ เพื่อช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กได้เพิ่มพูนขึ้นเท่าที่วัยและความสามารถของแต่ละคนจะทำได้

ในปัจจุบันโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ส่งเสริมทักษะทางภาษาเท่าที่ควร โดยมุ่งให้เด็กอ่านเขียนได้ตามหนังสือแบบเรียนหรือตามที่ครูสอนเท่านั้น แต่ไม่ได้เห็นความสำคัญของการอ่านและการเขียนของเด็กเลย ทางโรงเรียนไม่สนใจว่าเด็กจะเข้าใจสิ่งที่อ่านและเขียนหรือไม่ เราจะพบว่าเด็กส่วนใหญ่อาจจะอ่านหรือเขียนหนังสือได้ แต่ไม่เข้าใจสิ่งที่ตนเขียน ฉะนั้น โรงเรียนควรที่จะเข้าใจความหมายของการอ่านเสียใหม่ว่าหมายถึงอะไร ซึ่งก็มีผู้ให้

³เอกวิทย์ ฌ กลาง, "สภาพและปัญหาการประถมศึกษา," ศูนย์ศึกษา, 2 (มกราคม - กันยายน, 2515), 30.

⁴เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

⁵นิยม เรียงจันทร์, "ภาษาไทยของเรา," คู่มือครูภาษาไทย (หน่วยนิเทศการศึกษา, กรมฝึกหัดครู, 2515), หน้า 3.

ความหมายของการอ่านไว้หลายทวน เช่น

ดร. กอ สวัสดิคพานิช ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึงการใช้สายตา สังเกตและแยกแยะตัวหนังสือ เป็นการออกเสียงให้ตรงกับคำที่อ่าน แปลความหมายของคำได้ และรู้เสียงสูง เสียงต่ำ⁶ ซึ่งสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เราต้องการจะเน้นให้แก่เด็ก โดยเฉพาะการเรียนรู้ส่วนประกอบของคำ เด็กควรจะทราบว่าคำที่คนอ่านนั้นประกอบด้วยอะไรบ้าง มีใ้อ่าน ออกอักษณกแกวแต่เพียงอยางเดียว

Emerald V. Dechant ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายความหมายดังนี้ คือ

การอ่าน คือ ขบวนการของความรู้สึก เขากล่าวว่า การอ่านต้องการใช้ความรู้สึก โดยเฉพาะในคานการมองเห็น ผู้อ่านจะมีปฏิภยาคอสัญญลัษณที่เห็น ซึ่งสัญญลัษณนั้นจะตองอ่านได้และมองเห็นอยางชัดเจน และจะตองมีแสงสว่างเพียงพอ

การอ่าน คือ ขบวนการสังเกต การอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อสิ่งเรานั้นเป็นสิ่งที่มีความหมาย

การอ่าน คือ การตอบสนองต่อสิ่งเร้า

การอ่าน คือ การเตรียมการตอบสนอง

การอ่าน คือ พัฒนาการในการทำงาน ซึ่งขึ้นอยู่กับความพร้อมของเด็ก การอ่านเป็นงานที่ยาก ฉะนั้น เด็กจะประสบความสำเรจในการอ่าน ขึ้นอยู่กับความเจริญเติบโต และพัฒนาการของเด็ก

การอ่านสามารถจะเป็นความสนใจที่จะไปสู่กิจกรรมอื่น ๆ ได้

การอ่าน คือ ขบวนการเรียน การอ่านจะเป็นเครื่องมือในการเรียน เด็กจะใช้ความสามารถในการอ่านหาความรู้เปลี่ยนแปลงทัศนคติ อุดมการณ์และความปรารถนาของตนเอง การอ่านจะเปิดโอกาสให้นักเรียนไปสู่โลกของความคิด และทำให้มีความคิดกว้างขวาง

⁶กอ สวัสดิคพานิชย์, "แนวการสอนภาษาไทย," คู่มือครูภาษาไทย (หน่วยศึกษานิเทศ การศึกษา, กรมฝึกหัดครู, 2515), หน้า 3.

การอ่าน คือ ขบวนการคิดสื่อสาร การอ่านเป็นขบวนการที่เคลื่อนไหวอยู่เสมอ เป็นการคิดสื่อสารจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ซึ่งการคิดสื่อสารนี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านสามารถหาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้⁷

เมื่อเราได้ทราบความหมายของการอ่านแล้ว การสอนของเราควรจะมุ่งพัฒนาทักษะเหล่านี้ให้มีความหมายสำหรับไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียน ซึ่งการฝึกทักษะทางภาษานี้ บุคคลที่สำคัญก็คือครู ครูจะเป็นตัวจักรที่สำคัญที่จะช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาแก่เด็ก ครูจะต้องเข้าใจวิธีการดำเนินการต่าง ๆ ซึ่ง ดร. กอ สวัสดิคพานิชย์ ได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้ คือ

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกหัดอย่างรอบคอบว่าจะใช้แบบฝึกหัดแบบไหน จะใช้อย่างไร และจะต้องพิจารณาด้วยว่าแบบฝึกหัดนั้นไปช่วยทำให้เด็กเกิดทักษะนั้น ๆ จนนำไปใช้ได้หรือเปล่า

2. ให้ฝึกหัดแบบฝึกหัดสั้น ๆ แยกหลายแบบ เพื่อฝึกหัดทักษะอันเดียวกันนั้นจนเกิดความแม่นยำ แบบฝึกหัดควรมีหลายแบบ เด็กจะได้ไม่เบื่อ

3. ให้ฝึกในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น เขียนบนกระดานดำบ้าง

4. ประเมินผล การประเมินผลแบบฝึกหัดนั้นจำเป็นต้องประเมินเพื่อดูว่าเด็กเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงไร ซึ่งเราอาจจะให้เด็กออกมาพูดว่าทำอะไรไม่ได้ในแบบฝึกหัดนั้น ๆ หรืออาจจะหาวิธีอื่น เพื่อค้นคว้าเด็กทำแบบฝึกหัดนั้น ๆ ไม่ได้เพราะอะไร ถ้าเราไม่ประเมินผล เราจะไม่มีโอกาสช่วยเด็กให้ใกล้เคียงได้⁸

จากที่กล่าวมาแล้ว เราก็พอจะเห็นแนวทางในการที่จะแก้ปัญหาในการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้โดยบาง ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนว่าจะสามารถทำได้เพียงใด เพราะการที่จะแก้ปัญหา

⁷Emerald V. Dechant, "The Nature of the Reading Process," Improving the Teaching of Reading (New Jersey: Prentice - Hall, Inc., c 1964), pp. 1 - 2.

⁸กอ สวัสดิคพานิชย์, เรื่องเดิม, หน้า 1 - 2.

นี้ ครูจะต้องทำงานเพิ่มขึ้น ครูไม่มีหน้าที่เพียงสอนให้เด็กอ่านแต่ในแบบเรียนเท่านั้น ครูจะต้องเตรียมหรือสร้างแบบฝึกหัดทักษะให้เด็กด้วย การเรียนแต่เพียงในแบบเรียนไม่ช่วยให้เด็กได้เข้าใจสิ่งที่เรียนอย่างเพียงพอ สิ่งที่จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาคือขั้นบันไดคือแบบฝึกหัดหรือแบบฝึกทักษะ เพราะนักเรียนจะมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น แต่ในการจัดทำแบบฝึกหัด ครูจะต้องจัดทำด้วยความรอบคอบ ครูจะต้องคำนึงถึงอยู่เสมอว่า แบบฝึกหัดมีใช้แบบทดสอบ

ในการจัดทำแบบฝึกหัดเราควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนด้วย ครูต้องเข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถไม่เหมือนกัน ฉะนั้น ในการจัดทำแบบฝึกหัดก็ควรจะมีหลายแบบ ซึ่งจากการค้นคว้าของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางภาษาหลายคนก็ให้ความเห็นพ้องกันว่า แบบฝึกหัดนั้นควรมีหลายแบบ เช่น การจับคู่คำเหมือนกัน หรือการจับคู่ภาพที่มีความหมายตรงกับคำ การทายปัญหา การเติมคำ การวาดภาพ ตลอดจนการเล่นเกมส์ เป็นต้น เพราะสิ่งเหล่านี้นอกจากจะทำให้เด็กเรียนได้เรียนทักษะทางภาษาคด้วยความปลอดภัยแล้ว ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาไปตามความสามารถด้วย

แบบฝึกหัดสำหรับเด็กประถมต้น ถ้าเป็นไปได้ควรมีภาพประกอบให้มาก เพราะจากการวิจัยพบว่า รูปภาพจะช่วยเสริมในการเรียนอ่านของเด็ก⁹ เมื่อเป็นเช่นนี้ แบบฝึกหัดทักษะซึ่งจะช่วยเสริมในการอ่านให้แก่เด็กก็ควรมีภาพประกอบด้วย เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็ก ดังเช่น Gertrude Hildreth ได้กล่าวว่า การใช้รูปภาพจะช่วยเด็กมองเห็นและฟังด้วยความตั้งใจ เพราะภาพจะเป็นผลสะท้อนในสิ่งที่เขาเห็น และช่วยให้เข้าใจความหมาย ครูที่สอนเด็กแรกเรียนจะใช้รูปภาพแทรกประสมการณ์ในชีวิตประจำวันเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับชื่อ

---

⁹Lester L. Bundy, "Bur Current Reading In Instruction is Indeguate," The Reading Teacher, (May, 1974), 777.

สิ่งของต่าง ๆ ตลอดจนเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน¹⁰ ซึ่งวิธีนี้จะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ความหมายและความเข้าใจ

จากที่กล่าวมาแล้วว่าแบบฝึกหัดทักษะจะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาให้แก่เด็ก ดังนั้นแบบฝึกหัดทักษะนี้จะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในการฟัง พูด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านและการเขียน ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องฝึกทักษะเหล่านี้ให้แก่เด็กเพื่อให้เด็กได้ประสบผลสำเร็จในทักษะนั้น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนและการอ่าน เพราะจากการศึกษาพบว่าความล้มเหลวในการอ่าน เป็นสาเหตุหนึ่งที่มีผลกระทบต่อจนถึงพัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ เพราะจะทำให้เด็กรู้สึกมีปมค้อย และกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาในห้องเรียน ซึ่งจะเกิดผลหลายอย่างคิดตามมา เป็นคนว่า จะมีที่ท่าท้อถอย เบื่อหน่าย มีความวิตกกังวล หรือเกลียดทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับการอ่าน

เมื่อพัฒนาการทางภาษามีความสำคัญต่อเด็ก เช่นนี้ จึงทำให้เห็นความสำคัญในการที่จะประมวลและสร้างแบบฝึกหัดทักษะขึ้น และโดยกเนื่อหาเฉพาะขึ้นมาเน้น คือคำที่สะกดด้วยสระเสียงยาว สาเหตุที่เจาะจงเช่นนี้เพราะเห็นว่า สระเสียงยาว เป็นสระที่ง่ายต่อเด็กในการที่จะเริ่มเรียนสระ และจะช่วยให้เด็กได้ประสบความสำเร็จในทักษะทางภาษาได้ ซึ่งการประมวลแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเรื่องสระเสียงยาวก็ยังไม่มียุติใครรวบรวมและสร้างขึ้นมา จึงได้ทำการรวบรวมและสร้างขึ้น

การสำรวจการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทยในประเทศไทยเท่าที่สำรวจยังไม่มีการจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ในต่างประเทศก็ได้มีการสร้างแบบฝึกหัดสำหรับเด็กในระดับประถมตอนอุยบาง เช่น Phonic, Reading Aids, Reading etc.

¹⁰ Gertrude Hildreth, "Enjoying Pictures," Teaching Reading

(New York: Henry Holt and Company, Inc., c 1958), p. 175.

ด้วยเหตุที่ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของแบบฝึกหัด เพราะจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนเพิ่มขึ้นจากที่เรียนในแบบเรียนแต่เพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตามก่อนที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ผู้สร้างแบบฝึกหัดจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน ความสามารถในการสะกดคำ และวิธีการสร้างแบบฝึกหัดเสียก่อน โดยเฉพาะการสร้างความพร้อมในการอ่านนับว่าสำคัญมาก เพราะถ้านักเรียนยังไม่มีความพร้อมที่จะอ่าน แบบฝึกหัดที่เราสร้างขึ้นก็จะไม่ช่วยพัฒนานักเรียนได้เต็มที่

องค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน

ก่อนที่จะได้ทราบองค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน เราควรจะรู้ความหมายของความพร้อมเสียก่อนว่าคืออะไร

ความพร้อม หมายถึงความพยายาม ความปรารถนาและความสามารถของตนในการทำกิจกรรมอย่างหนึ่งได้¹¹ ความพร้อมของเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน ซึ่งในการสอนอ่านครูก็ต้องคำนึงถึงสิ่งนี้ด้วย ความพร้อมของเด็กแต่ละคนขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ อายุ และประสบการณ์เดิม นอกจากนี้ยังต้องดูความพร้อมทางตา หู มือ ปาก และอารมณ์ เป็นต้น

ความพร้อมมีความสำคัญต่อการสอนของครู เพราะถ้าครูได้ทราบความพร้อมของผู้เรียนแล้วจะช่วยให้ครูได้จุดตั้งต้นในการสอน พื้นฐานของเด็กเพื่อจะได้จัดประสบการณ์ให้เด็กได้อย่างถูกต้อง

เมื่อเราได้ทราบความหมายและความสำคัญของความพร้อมแล้ว เราก็ควรจะได้ทราบองค์ประกอบของความพร้อมในการอ่านด้วย ซึ่งก็มีดังนี้

1. วุฒิภาวะ ในการที่เด็กจะเรียนอะไรก็ตามเด็กจะต้องมีความเจริญทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์ แต่ความเจริญทางวุฒิภาวะนี้จะแตกต่างกันในเด็กแต่ละคน ซึ่งในเรื่องวุฒิภาวะนี้ Schonell ได้กล่าวถึงการคนคว่ำและวิจัยเกี่ยวกับความพร้อมของ Morphett และ Washburne ซึ่งทั้งสองท่านได้ชี้ให้เห็นว่า วุฒิภาวะมีความสำคัญต่อการ

¹¹กรมสามัญศึกษา, "ความพร้อมที่จะอ่านคืออะไร," คู่มือนิเทศการศึกษาระดับประถมศึกษา (พระนคร: โรงพิมพ์สหกรณ์ขายส่งแห่งประเทศไทย จำกัด, 2517), หน้า 2 - 4.

อ่านมาก เขากล่าวว่า การอ่านควรจะเลื่อนไปจนกว่าเด็กจะมีอายุสมองถึง 6 ปี 6 เดือน¹² เพราะถ้าเราให้เด็กอ่านในขณะที่แกยังไม่พร้อม การสอนอ่านก็ไม่ไฉนผล ดังที่นักการศึกษาหลายคนได้เสนอแนะว่า ถ้าหากเด็กไม่มีวุฒิภาวะทางร่างกายหรือสติปัญญาหรือทางสังคมแล้ว เราควรจะมีการเตรียมประสบการณ์เพื่อให้เด็กเกิดความพร้อมในการอ่านไว้ล่วงหน้าก่อน เพราะจากการศึกษาพบว่า สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อการอ่านมาก ดังเช่น T.H. Eames ได้ศึกษาพบว่า ผลของความบกพร่องทางกาย และ โรคภัยไข้เจ็บ จะมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างมากกับความสามารถทางร่างกายและการอ่าน¹³

Anderson and Hughes ได้แสดงให้เห็นผลของการศึกษาของเขาที่ได้จากการคัดเลือกเด็กชายหญิงในระดับประถมต้นอย่างละ 1 กลุ่ม พบว่า การอ่านในระยะเริ่มต้นเป็นองค์ประกอบของการพัฒนาการเรียนในลำดับต่อไป เด็กที่มีวุฒิภาวะปกติหรือวุฒิภาวะสูงจะประสบความสำเร็จในการอ่าน แต่เด็กที่มีวุฒิภาวะทางร่างกายต่ำจะทำให้การอ่านช้า¹⁴ และนอกจากนี้ Anderson ยังพบอีกว่า เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะเรียนอ่านได้ก่อนเด็กชายเล็กน้อย เพราะในจำนวนเด็กที่อ่านออกเขียนได้ช้านั้นมีจำนวนเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง¹⁵

¹²Fred. J. Schonell, "Factors in Reading Ability," The Psychology and Teaching of Reading (4th ed.; Edinburgh: Oliver and Boyd, Ltd., c 1961), p. 25.

¹³American Educational Research Association, Reported in Review of Educational Research by T.H. Eames. Washington: American Educational Research Association, 1949.

¹⁴J.H. Anderson and B.O. Hughes, The Relationship between Learning to Read and Growth as a Whole (University of Michigan, 1955).

¹⁵Irving A. Anderson and Others, "Age of Learning to Read and Its Relation to Sex, Intelligence and Reading Achievement in the Sixth Grade" The Journal of Educational Research, 49 (1958), 447 - 453.

สรุปแล้ววิภาะก็มีความสำคัญมากต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียน เช่นเดียวกันในการทำแบบฝึกหัดเพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถในการอ่านของเด็ก ครูก็ควรจะคำนึงถึงวิภาะทางร่างกายและประสบการณ์ของนักเรียนด้วย เพื่อจะได้ช่วยให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียน เช่น แบบฝึกหัดที่มีภาพ ครูก็ควรมีหลักการว่า เด็กในระดับประถมต้นควรจะใช้ภาพขนาดใหญ่ และภาพควรจะมีลักษณะอย่างไรเป็นต้น

2. ความสามารถในการมองเห็น การฟัง และการแยกความแตกต่างของคำ จะขึ้นอยู่กับความพร้อมทางสายตา และหู แต่เด็กก็มีความบกพร่องในอวัยวะทั้งสอง ครูอาจช่วยได้โดยเลือกหาอุปกรณ์การสอนและเทคนิควิธีการสอนที่จะช่วยพัฒนาความพร้อมทั้งสองนี้ ความพร้อมทางสายตาและการแยกความแตกต่างของคำนั้น มีความสำคัญมากต่อการอ่านดังเช่น Harrison ได้เน้นว่าการรับรู้ทางสายตา และความสามารถในการแยกคำที่คล้ายคลึงกัน และมองเห็นความแตกต่างของคำได้ จะมีความสำคัญมากต่อความสามารถในการอ่านของเด็ก¹⁶

3. สิ่งแวดล้อมและประสบการณ์เดิม ประสบการณ์ของเด็กจะแตกต่างกัน เด็กบางคนมาจากครอบครัวที่มีพื้นฐานและการศึกษาดี ก็ย่อมมีโอกาสและพร้อมในการอ่านมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีการศึกษาน้อย ฉะนั้นเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องคำนึงถึงสิ่งนี้ และพยายามเตรียมเด็กที่มีประสบการณ์ต่างกันนี้ให้ใคร่คล้ายคลึงกัน ในเรื่องประสบการณ์เดิมนี้ก็มีความสัมพันธ์กับการอ่านเช่นกัน ดังที่นักการศึกษาบางคนกล่าวว่า เด็กที่มีโอกาสทองเพียงมากก็รู่มาก ความพร้อมในการอ่านก็มีมาก¹⁷ ซึ่งก็สอดคล้องกับความเห็นของ sulton ที่ว่า ความพร้อมในการอ่านของเด็กนั้นขึ้นอยู่กับอาชีพของบิดามารดา ความสนุกสนานที่ได้รับ

¹⁶ Martha Lucill Harrison, Reading Readiness (Boston: Houghton Mifflin Company, 1936).

¹⁷ กรมสามัญศึกษา, เรื่องเดิม, หน้า 2 - 4.

จากการอ่านนิทาน ตลอดจนการท่องเทียวไปกับครอบครัวของตน¹⁸

4. สภาพทางอารมณ์ เป็นที่รู้จักอยู่แล้วว่า เด็กจะเรียนได้ดี ถ้าเขามีความสนใจ และมีความต้องการที่จะเรียน พ่อแม่และครูมีส่วนช่วยส่งเสริมความสนใจในการอ่านของเด็กมากที่สุดทีเดียว พ่อแม่บางคนเมื่อรู้ว่าลูกมีปัญหาในการอ่าน เขาจะพยายามจัดประสบการณ์ที่จะช่วยส่งเสริมการอ่านเป็นจำนวนมากไว้ หรือเมื่อเห็นว่าเด็กมีความพยายามที่จะอ่านเขาก็จะให้กำลังใจ และไม่พยายามที่จะหวังผลจากการอ่านของเด็กสูงเกินไป ซึ่งวิธีนี้จะช่วยเปิดโอกาสให้เด็กเรียนอ่านด้วยความพึงพอใจ และมีความมั่นใจที่จะเรียนและเสาะแสวงหาความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ความสามารถในการสะกดคำ

ปัญหาอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาไทย คือนักเรียนเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วไม่สามารถจะสะกดคำได้ถูกต้อง การแก้ไขไม่ใช่เรื่องที่จะทำใ้ง่ายนัก แต่ครูมีบทบาท และมีความสำคัญที่จะช่วยแก้ไขมากที่สุดคือ ขณะสอนครูจะควรรู้จักเทคนิคและวิธีสอนเพื่อจะให้เด็กได้พัฒนาในการสะกดคำและสามารถจดจำหลักในการสะกดได้เพื่อว่าเมื่อจบจากโรงเรียนไปก็ยังนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

ยง อิงคเวทย์ ได้ให้ความหมายของการสะกดว่า หมายถึงการช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง¹⁹

ในการที่จะสอนสะกดคำนั้น ครูควรจะหาคำที่มีความหมายต่อชีวิตประจำวันของเด็กเสียก่อน แล้วจึงค่อยสอนคำที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กได้มีความเจริญงอกงามในด้านภาษาต่อไป

¹⁸ Rachael S. Sulton, "A Study of Certain Factors Associated with Reading Readiness in Kindergarten," The Journal of Educational Research, 48 (1955), pp. 531-538.

¹⁹ ยง อิงคเวทย์, "การสอนแจกลูก และสะกดคำในชั้นประถมศึกษาตอนต้น," ศูนย์ศึกษา, 11 (พฤศจิกายน, 2508), 35.

และในปัจจุบันการเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา มักจะเรียนสะกดคำจากคำยาก ๆ หรือคำที่ไม่มีความหมายต่อชีวิต ซึ่งจุดนี้เอง จึงเป็นจุดที่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างบทเรียนที่ครูสอน กับความต้องการในการสะกดคำเพื่อนำไปใช้จริง ๆ นี่เองที่ นิตยา ฤทธิโยธี ได้ชี้ให้เห็นว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาไปแล้วไม่สามารถอ่านเขียนได้เท่าที่ควร และประการที่สำคัญก็คือได้รับการสอนสะกดคำที่เด็กไม่ใคร่ได้มีโอกาสจะใช้ในชีวิตประจำวันมากนัก แม้ว่าเด็กจะได้ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำต่าง ๆ ก็จริง แต่คำเหล่านี้ไม่มีความหมายต่อเด็กเลย²⁰

จากที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า ความสามารถในการสะกดคำของเด็กขึ้นอยู่กับการใช้คำนั้นบ่อย ๆ และคำที่เป็นรูปธรรมที่เด็กสามารถมองเห็นได้ง่าย

แบบฝึกหัดที่จะช่วยส่งเสริมในการอ่านและเขียนของเด็ก

ไคมีนักรศึกษา กล่าวถึงการใช้แบบฝึกหัดที่จะช่วยส่งเสริมในการอ่านและการเขียนไว้หลายท่านดังต่อไปนี้

Fred J. Schonell กล่าวว่าเด็กจะเรียนการอ่านได้อย่างมีผลดี หากครูเตรียมประสบการณ์การอ่านให้แก่เด็ก โดยให้เด็กได้ฝึกบ่อย ๆ และเพียงพอ แบบฝึกหัดการอ่านจะใช้เป็นการเตรียมเพื่อ ทบทวนการอ่านที่เราเลือกมาจากในหนังสือ อย่างไรก็ตามควรจะจำไว้ว่า วัตถุประสงค์สุดท้ายของเราก็คือ ต้องการให้เด็กมีความเข้าใจในเทคนิคของการอ่าน เพื่อให้เด็กเข้าใจสิ่งที่ตนอ่านได้โดยรวดเร็ว เพราะฉะนั้น แบบฝึกหัดที่ดีที่สุดก็คือแบบฝึกหัดที่จะนำทางให้นักเรียนได้เข้าใจได้ง่าย²¹

²⁰ นิตยา ฤทธิโยธี, "ทำอย่างไรจึงจะสอนให้เด็กสะกดคำได้ดี," ประชาศึกษา, 15 (กุมภาพันธ์, 2507), หน้า 406.

²¹ Fred J. Schonell, "Suggestion for Compiling Exercises and Workcards or Workbooks," The Psychology and Teaching of Reading (Edinburgh: Oliver and Boyd, Ltd; c 1961), p 264.

นอกจากนี้ Fred J. Schonell ยังได้แนะนำวิธีการใช้แบบฝึกหัดไว้ว่า แบบฝึกหัดบางอย่างสามารถจะทำได้ปากเปล่าจากบนกระดานดำ ซึ่งสิ่งนี้ครูควรจะต้องตระหนักไว้ และพยายามสร้างขึ้นเพื่อสนองความต้องการโดยเฉพาะของเด็กบางกลุ่ม²² ในการเรียนการสอน เราจะพบว่าเด็กบางกลุ่มจะมีความสามารถในการเรียนเร็วกว่านักเรียนในชั้น ฉะนั้น ในการให้แบบฝึกหัด ครูควรจะได้พิจารณาด้วยว่า แบบฝึกหัดบางอย่างไม่จำเป็นจะต้องให้เด็กเขียนแต่เราอาจจะให้เด็กทำปากเปล่าก็ได้ เพื่อฝึกทักษะในการฟังด้วย ฉะนั้นการที่จะใช้แบบฝึกหัดอย่างไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับการศึกษาถึงความเหมาะสมของครู

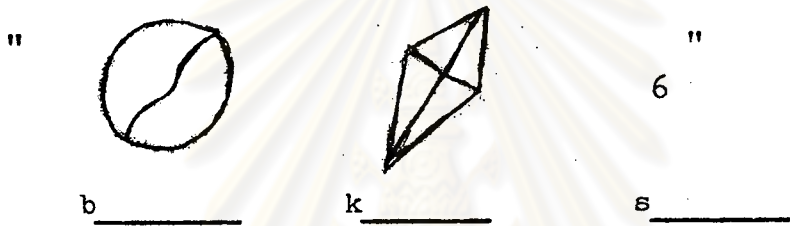
ลักษณะของแบบฝึกหัดสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้น

ตามความเห็นของนักการศึกษาหลายท่านก็ให้ความเห็นว่าแบบฝึกหัดควรมีหลาย ๆ แบบ และแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นควรรีใช้คำหรือประโยคตลอดจนเนื้อหาที่ง่าย ๆ ที่จะช่วยฝึกฝนให้เด็กเกิดความคล่องแคล่ว ผู้สร้างแบบฝึกหัดจะต้องคำนึงเสมอว่าแบบฝึกหัดไม่ใช่แบบทดสอบหรือแบบวัดระดับสติปัญญา แต่แบบฝึกหัดจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ฉะนั้น ลักษณะของแบบฝึกหัดควรจะก่อให้เกิดความสนุกสนานพอใจในการที่จะทำแบบฝึกหัด ลักษณะของแบบฝึกหัดตามที่นักการศึกษาหลายท่านให้ความเห็นไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

Emerald V. Dechant ให้ความเห็นว่า เด็ก ๆ ควรจะได้รับคำแนะนำให้รู้จักความหมายของคำโดยใช้รูปภาพ หนังสือสำหรับเด็กควรมีรูปภาพเพื่อจะได้เปิดโอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ในเรื่องความหมายของคำ เขาเห็นว่ารูปภาพสามารถจะสอนความหมายของคำได้เป็นทวีคูณ รูปภาพจะช่วยพัฒนาความหมายของคำบรรพบท ความหมายของคำ

²² Schonell, loc. cit.

ตรงกันข้าม ตลอดจนพัฒนาความเข้าใจความหมายของคำอื่น ๆ ด้วย²³ เช่นเดียวกัน
แบบฝึกหัดสำหรับเด็กประถมต้นก็ควรมีรูปภาพเพื่อจะให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์พร้อมกับ
ความหมายของคำนั้น ๆ แต่ในการจัดภาพเราควรคำนึงถึงหลักความเป็นจริงว่า เด็กจะ
อ่านจากซ้ายไปขวา ฉะนั้นในการทำแบบฝึกหัด Lawrence E. Hafner และ Hayden
B. Jolly ให้ความเห็นว่า เราควรจะทำเอาคำศัพท์หรือประโยคไว้ทางซ้ายมือ และรูปภาพ
ไว้ทางขวามือ และเขายังได้เสนอแนะว่า การใช้ภาพที่เป็นสิ่งของหรือภาพที่เด็กเคยเห็น
เพื่อไปสู่พยัญชนะและให้เด็กฝึกสะกด จะช่วยเตือนความจำของนักเรียนในเรื่องการเขียน
พยัญชนะและการสะกดคำ²⁴ เช่น

Harrison และ Stroud²⁵ ได้กล่าวไว้ว่า สัญลักษณ์ของความหมายเป็นกิจกรรม
ที่จะช่วยพัฒนาแนวคิดของนักเรียน นักเรียนจะรู้ว่าคำนั้นแทนความคิดหนึ่ง ฉะนั้น แบบฝึกหัดที่
จะช่วยพัฒนาแนวคิดนี้จะมีลักษณะดังข้างล่างนี้

²³Emerald V. Dechont, "Learning to Read Pictures," Improving the Teaching and Reading (New York: Prentice - Hall Inc; c 1964), pp. 133 - 135.

²⁴Lawrence E. Hafner and Hayden B. Jolly, "Association of the Printed word with a Picture," Pattern of Teaching Reading in the Elementary School (New York: The Macmillan Company, c 1972), pp. 62, 77.

²⁵M. Lucill Harrison and James B. Stroud, "Harrison Stroud Reading Readiness Profiles," Teacher's Manual (Boston: Houghton Mifflin Company, 1956), p. 12.

hat

chair

Russell และ Karp²⁶ ก็เห็นควยว่า ภาพจะใช้ในการแสดงความหมายของคำได้อย่างมีประโยชน์มาก เช่น เราจะแสดงคำกริยา เราอาจจะมีภาพคนกำลังวิ่งหรือนั่งก็ได้ ใว้ทางซ้ายมือ และทางขวามือของภาพก็จะมีคำให้เด็กเลือก อาจจะมีคำว่า วิ่งนอน เดิน ก็ได้ และจะให้เด็กเลือกคำให้ตรงกับภาพโดยให้วงกลมรอบคำหรืออาจจะใช้โยงเส้นหรือวิธีอื่นก็ได้ ดังตัวอย่าง

sleep

run

eat

Arthur W. Heilman ให้ความเห็นว่า การให้จับคู่คำโดยใส่รูปภาพจะช่วยให้เด็กสามารถชี้ให้เห็นสิ่งของกับรูปภาพของสิ่งของได้ รูปภาพที่เด็กคุ้นเคยและพบเสมอ จะช่วยเด็กในการจับคู่คำ ครูอาจจะเขียนคำไว้ในบัตรคำ เช่น รถ ชิงช้า แรด เป็นต้น และมีรูปภาพให้และให้เด็กเลือกคำให้เหมาะสมกับรูปภาพ²⁷ ซึ่งวิธีนี้ครูอาจจะให้เด็กได้ทำแบบฝึกหัดโดยลำพังได้ หรือครูอาจจะทำเป็นแบบฝึกหัดไว้ในกระดาษและให้เด็กเลือกคำให้เหมาะสมกับภาพโดยให้ขีดเส้นโยงหรือวิธีอื่นก็ได้ ซึ่ง Gertrude Hildreth ก็เห็นว่า การใช้ภาพจะช่วยให้เด็กดูและฟังด้วยความตั้งใจ เพราะภาพจะสะท้อนในสิ่งที่เขาเห็น ครูที่สอนเด็กในวัย

²⁶ David H. Russell and Etta E. Karp, "Matching Words with Pictures," Reading Aids (Columbia University: Teacher College, c 1965), p. 28.

²⁷ Arthur W. Heilman, "Matching Words with Pictures," Principle and Practice of Teaching Reading (Ohio: A Bell & Howell Company, c 1972), p. 141.

เริ่มเรียน ควรจะใช้ภาพเพื่อจะให้เด็กได้คุ้นเคยกับสิ่งของหรือชื่อของสิ่งของ เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและสภาพสังคมที่ล้อมรอบเด็ก²⁸

จากที่กล่าวมาก็พอสรุปได้ว่า แบบฝึกหัดที่มีภาพนอกจากจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้คำให้สัมพันธ์กับความหมายแล้ว ยังช่วยให้นักเรียนรู้ความพึงพอใจ

Lowrence E. Hafner and Hayden B. Jolly เสนอแนะว่า ครูควรใช้ปริศนาเข้ามาช่วยในการสอนอ่าน เพราะปริศนาจะเร้าให้นักเรียนฟังด้วยความระมัดระวังและตั้งใจ เช่น ให้นักเรียนทายสิ่งที่ครูบอกลักษณะให้ ครูอาจจะขึ้นว่า "อะไรเอ๋ย มีสี่ขา ใ้หนม ชื่อของมันขึ้นต้นด้วย ว. มันคืออะไร"²⁹ เช่นนี้เด็กก็จะบอกได้ ซึ่งหลักการนี้เราสามารถนำมาดัดแปลงทำแบบฝึกหัด เพื่อฝึกให้เด็กได้อ่านและฝึกสะกดคำไปด้วย การทำเช่นนี้จะช่วยให้เด็กสนุกกับการเรียนและเด็กยังได้นำความรู้ในวิชาอื่นมาสัมพันธ์กับวิชาภาษาไทยด้วย ถ้าเราอยากให้เด็กเห็นภาพด้วย เราก็อาจจะมีภาพไว้ทางขวามือ ส่วนปริศนาก็จะอยู่ทางซ้ายมือ และให้นักเรียนจับคู่ภาพให้ตรงกับประโยคที่บอกลักษณะที่ตรงกับภาพ

นอกจากนี้เราอาจจะใช้ปริศนาในการให้เด็กหาพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดก็ได้ ดังเช่นตัวอย่างข้างล่างนี้

ส	อะไรอยู่ในสวนและสม
น	อะไรอยู่ในน้ำและนิ้ว
า	อะไรอยู่ในบ้านและป่า
ม	อะไรอยู่ในหมอนและมง
	คำนี้คือ สนาม
	คำนี้ผสมด้วยสระ -า

002786

²⁸ Gertrude Hildreth, "Joying Pictures," Teaching Reading (New York: Henry Holt and Company, Inc., c 1958), p. 175.

²⁹ Hafner Jolly, loc. cit.

McKee และ Harrison³⁰ ได้ชี้ให้เห็นถึงการใช้ประโยคและพยัญชนะต้น เพื่อนำไปสู่คำศัพท์ที่เราต้องการก็เป็นแบบฝึกหัดที่จะช่วยนักเรียนในการอ่านและสะกดคำได้ ดี ในการทำแบบฝึกหัดนี้ ครูอาจจะให้ประโยคนำแล้วเว้นคำให้เติมโดยบอกพยัญชนะต้นที่จะนำไปสู่คำนั้นให้ ดังเช่นตัวอย่างข้างล่าง

ฉันไปว่ายน้ำใน ล. _____ (คำที่ขึ้นต้นด้วย ล. เด็กก็จะเติมคำว่า ลำธาร)

แบบฝึกหัดลักษณะดังกล่าวนี้เด็กจะใช้พยัญชนะต้นนำไปสู่การหาคำ

ในแบบฝึกหัดที่ให้เติมพยัญชนะต้นหรือคำลงในประโยคนั้น Emerald³¹ กล่าวว่า ถ้าเราใช้ภาพช่วยก็จะทำให้นักเรียนมีกุญแจที่จะนำไปสู่คำนั้นง่ายขึ้น และรูปภาพอาจจะใช้สอนคำที่เหมือนกัน หรือสอนทักษะการจำคำให้แก่เด็กได้ ดังเช่นแบบฝึกหัดข้างล่างนี้ เด็กจะอ่านประโยคจากรูปภาพ

เด็กผู้ชาย _____ ย และเด็กผู้หญิง _____ อ่าน _____ ือ

The _____ oy and _____ irl read _____ ooks.

สรุปแล้วแบบฝึกหัดทักษะสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้นก็ควรจะมีหลายลักษณะ ซึ่ง อาจจะเป็นการเติมพยัญชนะต้น ตัวสะกด การทายปัญหา หรือการเติมคำจากรูปภาพ ดังที่³² Lawrence E. Hafner และ Hayden B. Jolly ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกหัดทักษะที่มีประโยชน์ต่อนักเรียนควรจะมีลักษณะดังนี้ คือ

³⁰ Paul McKee and M Lucill Harrison, Getting Ready to Read

(Boston: Houghton Mifflin Company, 1962), p. 142.

³¹ Dechant, op. cit., p. 135.

³² Hafner and Jolly, op. cit., 84 - 85.

1. ให้นักเรียนเขียนชื่อของสิ่งที่เรากำหนดให้ในแบบฝึกหัด
2. ให้หัดเติมพยัญชนะต้นเพื่อให้คำนั้นสมบูรณ์
3. กำหนดคำให้และให้นักเรียนเลือกเติมคำลงในประโยคให้สมบูรณ์
4. เรียงคำต่าง ๆ ให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์และถูกต้องตามหลักภาษา

ปัญหาและความมุ่งหมาย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่อง สระเสียงยาวในระดับชั้นประถมศึกษา
ตอนต้น
2. เพื่อประมวลแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่อง สระเสียงยาวในระดับชั้นประถมศึกษา
ศึกษาตอนต้นที่มีอยู่บางแล้วความแตกต่าง ๆ เข้าด้วยกัน
3. เพื่อนำแบบฝึกหัดทักษะที่สร้างขึ้นและที่รวบรวมจากแหล่งต่าง ๆ มาเรียงลำดับ
ให้เหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นอาจารย์ที่สอนภาษาไทยในระดับชั้น
ประถมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษาที่จัดว่าเป็นโรงเรียนตัวอย่าง 50 คน และเป็น
อาจารย์ที่สอนภาษาไทยในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ และสังกัดกรม
ฝึกหัดครู 50 คน
2. การวิจัยครั้งนี้จะทำการสร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่อง สระเสียงยาวที่
นิยมใช้กัน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกมา 12 ตัว คือ -า, -ำ, -ัว, -ำ, -เ-, -แ-, -โ-, -อ, -เ-อ,
-เีย, -เือ, -ัว.
3. จะศึกษาเฉพาะโรงเรียนที่ทำการสอนภาษาไทยโดยใช้เทคนิคใหม่ ๆ

สมมติฐาน

1. แบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเรื่องสระเสียงยาว ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น เป็นแบบฝึกหัดที่ใช้ได้
2. ความเห็นของอาจารย์โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาและความเห็นของอาจารย์โรงเรียนประเภทสาธิตเกี่ยวกับแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเรื่องสระเสียงยาวไม่แตกต่างกัน

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

1. ระยะเวลาที่ใช้ในการสร้างและรวบรวมแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเรื่องสระเสียงยาว มีจำกัด จึงทำให้ไม่สามารถที่จะสร้างและรวบรวมแบบฝึกได้มากเท่าที่ควร
2. แบบฝึกหัดทักษะที่สร้างขึ้นนี้ยังไม่ได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียน จึงไม่สามารถจะบอกได้ว่าแบบฝึกหัดทักษะนี้จะมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นเพียงใด

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัยนี้

1. การใช้แบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่องสระเสียงยาวจะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกหัดทักษะทางด้านภาษามากขึ้น
2. แบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยนี้จะช่วยครูในการเตรียมการสอน
3. แบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยจะช่วยให้นักเรียนได้ทราบและเข้าใจรูปแบบของคำ โครงสร้างของคำ ตลอดจนความหมายของคำนั้น ๆ
4. แบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยนี้จะช่วยเป็นแนวทางให้ครูได้มีการสร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยในระดับชั้นอื่น ๆ ขึ้น
5. ครูอาจจะนำแบบฝึกหัดทักษะนี้ไปปรับปรุงแก้ไขให้เป็นข้อทดสอบได้

นิยามของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

แบบฝึกหัดทักษะ หมายถึงแบบฝึกหัดทักษะในเรื่องสระเสียงยาวที่มีตัวสะกดและไม่มีตัวสะกด

สระเสียงยาว หมายถึงสระเสียงยาวที่ผู้วิจัยได้เลือกมา 12 ตัว คือ -า, ^๕า, ๘, ^๕า, ^๕า, แ-, โ-, -อ, ^๕อ, ^๕อ, ^๕อ, ^๕อ

อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ที่สอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาที่เป็นโรงเรียนตัวอย่าง และอาจารย์ในโรงเรียนประเภทสาธิตในกรุงเทพมหานคร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย